

Festival Dni detskej knihy je úžasným miestom na konfrontáciu

Rozhovor so spisovateľkou Petrou Nagyovou Džerengovou

Počas besedy na Dňoch detskej knihy zistila slovenská spisovateľka Petra Nagyová Džerengová, že aj v Piešťanoch sú deti, ktoré sa vedia rozprávať so zvieratami. V detstve sa totiž táto útla žienka, ktorá s obľubou nosí tričko s Pipi Dlhou Pančuchou, ba zapletá si i vrkoč, išla porozprávať s divou sviňou. Ešte stále z tých detských hlúpostičiek nevyrástla. Vraj preto, že ešte v 45-ke má stále mliečny zub. A tak má na to právo.

Ako to celé s tou sviňou dopadlo?

Bola som maličké, veľmi zvedavé dievčatko. Preliezla som v zoologickej záhrade v Bojniciach všetky plotíky, ostal už len taký ten posledný a cezeň som divú sviňu hladkala. Nechala som tam ruku a otočila sa na mamu, aby videla, aká som odvážna a zakričala som: „Mamiííí!!!“ A tá sviňa s tým klom zareagovala, trochu ma „pohladkala“. Mám tu jazvu, ostala mi na večné veky. Ale v podstate som mala šťastie, lebo o dva roky som šla do Bojníc znovu a tá „moja“ svinka už bola zastrelená. Lebo istý pán si tiež asi myslel, že sa vie rozprávať s divými sviňami, dopadol horšie - jemu celú ruku odpárala. Po rokoch som bola v Bojniciach krstiť malú opičku a pán riaditeľ ma zaviedol do miestnosti, kde boli vypchaté zvieratá a nad dverami bola divá sviňa s veľkými klami. Spýtala som sa: „To je tá, čo kedysi pohrýzla to dievča?“ A on odpovedal, že áno. Urobila som si s ňou pekné foto.

Vraj ovládate strojopis – píšete všetkými desiatimi. Kde ste sa to naučili? A ako dnes píšete svoje knihy?

Ja som prvé knižky naklepala na starej „konzulke“, mechanickom písacom stojí, keďže som chodila na strednú ekonomickú školu. Študovala som sekretársky odbor, takže píšem všetkými desiatimi. Aj som maturovala zo strojopisu. A potom som dostala ma Vianoce klávesnicu. Otec mi vtedy s vážnou tvárou povedal: „Vidím, že to s tým písaním myslíš vážne, preto keď sa budeš snažiť, o rok dostaneš aj počítač.“ A ja že „vaúú, super!“ Ale nakoniec sa zasmial a ja som v kúte izby zazrela aj počítač. Sadla som si zaň a začala písať. Vtedy som si povedala – už nikdy viac sa navrátim ani k ceruzke, ani k peru, ani k mechanickému písaciemu stroju, z ktorého ma boleli prsty. Takže píšem do počítača. Je to úžasné, lebo tam môžem texty pohodlne opravovať.

Na besede ste sa priznali, že vo vás stále drieme dieťa...

Väčšinou píšem o sebe. A keď píšem nejaké hlúposti, hovorím, že mám na to nárok, lebo ešte v 45 rokoch mám stále mliečny zub. Ja som tiež veľmi túžila po zvieratku tak ako malá hrdinka mojej knižky, Klára, ktorá bola na prázdninách u dedka, ktorý ju mal naučiť spať samú, lebo sa bála mátoch.

Ktorá z detských kníh u Vás zarezovala ako prvá v detstve?

Pamätám si knihu, ktorú som si požičala z knižnice, bola o dievčatku a troch macíkoch. Klasická. Bol tam iba jeden príbeh a dodnes si pamätám jej ilustrácie. To je tá, čo mi utkvela v pamäti. A tú, čo som si sama prečítala, boli Andersenove rozprávky. Keď sme zbierali papier do zberu a suseda ju vyhodila, vzala som si ju domov. Už v škôlke som vedela čítať, sestra ma to naučila. Pamätám si na okamih, ako ležím v posteli a čítam si ju.

Viete krásne čítať, živo pritom meníte hlas, mimikou tváre prežívate príbeh, ktorý ste napísali. Kedy ste sa to naučili?

No, ja som z toho ešte nevyrástla. Už ako dieťa som recitovala, hrávala som divadlo, točila filmy, aj Zlatú bránu, čiže to niekde vo mne zostalo. Ja viem, že mimiku mám dynamickú, fotografi sa sťažujú, že sa hýbem, ale tak nejak ma to baví. Takmer dvadsať rokov čítavam svojim deťom. A ony vždy, keď im chcel čítať na dobrú noc otec, povedali: „nie, nie, pri tebe zaspíme, maminka nech číta.“ Lebo ja mením hlasy a vidím, ako to všetko prežívajú.

Ako vnímate tento festival a čo si z besedy s deťmi v Piešťanoch odnášate?

Bolo to veľmi fajn. Vždy po takýchto akciách si uvedomujem, aké skvelé sú knihovníčky, že takéto akcie organizujú, aké skvelé sú decká, že aj čítajú. Aj dnes. Aj keď sa všetci sťažujeme, že sa už nečíta. Ale číta sa. A keď im dáte dobrý príbeh, deti po knihe siahnu, ale gro práce je na rodičoch. Som veľmi rada tomuto festivalu aj z dôvodu, že mám možnosť stretnúť tu svojich kolegov spisovateľov, poznať ich z iného uhlu pohľadu. Ako žijú, čo tvoria. Je to úžasné miesto na konfrontáciu, je to milé a som veľmi rada, že som mala možnosť a česť byť tu, v Piešťanoch.

Piešťany 11. 4. 2017

Autor interview: Viera Dusíková

Účastník interview: Petra Nagyová Džerengová

Akcia: Festival Dni detskej knihy 2017

Podujatie: Pod si s nami čítať (Elektrárňa Piešťany)